

L' OLOTÍ.

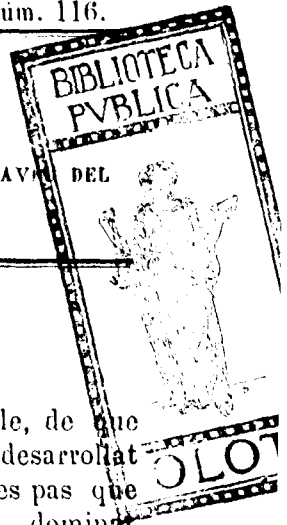
SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVOC DEL
CENTRE CATALANISTA.

NEU.

No sé si mos lectors hagnessen hagut de fer un article, de que l' haurían fet per lo número [d' avuy, potser haurían desenvolupat un tema mes útil ó important que 'l que jo he pres. No es pas que no n' hi hajan; pero tinch de confessar la meua flaqueza, dominat per las circumstancias, absorvit per l' ideya de la blanca y freda capa que 'ns rodeja, no tinch habilior de parlar sinó de la neu, d' aquestos vapors que, sopresos en l' atmósfera, cahuen gelats á fernes participar de la fredor que 'ls ha donat color y forma en nostras terras. Dich forma perque sos borrións encara que de formas irregulars y de gros tamany, la tenen molt regular en altres païssos mes frets, y com mes cap al Nort es mes petita fins que arriuant en las regions polars sembla una polsina menuda que, observada ab un microscopi té la forma de unas estrelletas de sis, vuyt ó deu puntas fetas de cristalls de glas imperceptibles, que se combinan de deu á dotse maneras diferentas donant á las estrelletas de que parlem deu ó dotse figuras diversas, pero sempre las mateixas y no mes.

Véurer cáurer la neu es bonich, per una estona es agradable y comprench l' alegría que una nevada causa en païssos mes calents que l' nostre en que hi neva poch y la poca neu que s' posa sobre la terra marcha desseguida, fosa per la temperatura bonancible de un clima templat; pero en llochs com nostra comarca en que á la neu li costa tant de marxar, y, mal siga en una estació avansada, glassa de nit, y segons los ayres que corren de días ni menos desglassa gens; es un fatich una nevada.

Deixant á part los danys que causa, la aflictiva situació en que col·loca als pobrets que ni tenen abrigalls ni combustibles ni pa pera menjar ni maucera de anar á captarlo perque la neu no 'ls dei-

xa passar en floch, no es veritat lector, que la neu impacienta y embarrasa? A mí bé 'm succeheix. La neu, usant de la frase moderna, m' ataca 'ls nervis; y si res m' aconhorta es pensar que hi ha païssos que están en pitjor situació, païssos en que la neu no se 'n mou may y que per aixó 'n diuen de las neus eternas.

Pensar que hi ha flochs en que la neu de tant vella arriba á tornarshi rancia y, com lo sagí, pert son color blanch y arriba á tornarshi vermellenca!

Algún dels meus lectors tal vegada pensarà que aixó es una broma meua, donchs entenga que no ho es, y si fos broma seria de Plini naturalista romá de l' antigüetat que habent vist neu rojenca digué aquestas textuals paraulas: *ipsa nive vetustate rubescit*: la mateixa neu se torna vermella á copia d' anys. Y no cregan mos lectors que aixó fos una il·lusió de Plini y demés naturalistas del seu temps, tot lo mes podia esser una mala intel·ligencia, es á dir: que vejeren neu roja pot esser cert perque d' altres n' hi ha que 'n han vista; neu roja De Saussure ne va véurer en Buvern en 1760 y en lo mont *San Bernardo* en 1778; Ramoud ne vejé en los Pirineos; lo capitá Ross sobre la bahía de Baffin, y Parry, Franklin y Scoresby en diversas regions boreals; y altres viatjers ne vejeren en païssos del emisferi austral als 70 graus de latitut. En lo que s' equivocaren los antiechs fou en la causa de la rancier ó trasmudació de color de la neu, en la qual ells no podian atinar may perque no sabian res de microbis y segóns diuen los sabis, los microbis son la causa d' aquest estrany fenómeno. Vollandon fou lo primer en adonarse de que en aquesta neu roja hi havia una especie de globulets vermells rodóns y Brown, De Candolle y Tenard observaren que aquestos glébuls eran uns vejetals microscópicchs als quals Baüer doná lo nom d' *uredo nivalis*. Shuttleworth va dir luego que la materia que colorava la neu no era sols vejetal, sino que provenia també de la aglomeració de un sens fi d' animalets, opinió que avuy dia se trova completament certificada per moltas observacions posteriors que han donat á conéixer los causants d' aquesta estranya transformació del color de la neu y son, segóns diuen, l' *estasia nivalis*, lo *gyges sanguineus*, l' *aresticon macrobiatus*, lo *philodina rosea*, una altre especie indeterminada del género *gyges* y un d' infusori de la familia dels *baccillus*.

Pero ahont he anat á parar tot embrancantme en qüestions

científicas prenent peu d' una frase que m' ha viugut á la punta de la ploma. Cert que no volia anar per lo camí que he seguit però lo escrit escrit, que no es pas un fenomen tan indiferent perque haja de desagradar á mos lectors tenirne' noticia encara que á tots nos preocupi mes la neu blanca y *fresea* que la vella y esgroguelida perque a josta no te cap acció sobre nosaltres.

Bonica y tot, la neu es empalagosa; ab tot y sa encantadora blancor es molesta; fa com certs homes que ab totas sas bonas qualitats empalagan, y com aquellas visitas agradables que 's fan pesadas si son massa llargas. Quan cau la neu y se 'n va desseguida, bè; pero quan s' hi assenta y s' està entre nosaltres com se fos á cal sogre y passen dias y no 's mou, y passen setmanas y no 's fon, n' hi ha per tirar la barretina al foch perqué per tot fa nosa, y per tot destorba com aquells homes desocupats que per passar lo rato se 'us plantifican á casa vostra sens mirar si teniu feyna ó no, y vos fan gastar lo temps y la paciència y vos fan pérdrer el humor.

No sé si tots mos lectors serán del meu pensar, pero pera consol dels que la neu los omplena lo cor de *spleen* crech del cas recordar dos ó tres adagis sousoladors com son: any de neu any de be de Dèu, y la neu de Janer s' assenta com un cavaller, mes la de Febrer fuig com un ca llebrer, dels quals se 'n seguiria que la neu que ha motivat lo present article marxará desseguida y nos promet un bon any, si no fos que hi ha un altre adagi que diu: ab lo temps y ab la guerra qui mes hi diu mes erra.

CRISIS AGRÍCOLA.

REMEYS. —PER DOMINGO CALL.

(Continuació).

Per ferse cárrech de la desigualtat ó, més ben dit, del módo inconcient ab que s' han gastat en nostra Nació las quantitats destinadas á milloras, es precís qu' exposi á la vostra consideració alguns datos, trets de memorias oficials del Ministeri de Foment publicadas l' any 1857, constantmet que desde llavors los camins (de ferro, segueixen disfrutant dels donatius del presupost, sent aixís ue 's canals de regadiu lluytan ab lo trist esperar dels desesperats.

Las companyías de camins de ferro reberen fins l' any 1867 quatre cents cuarenta set milions trescentas vuytanta mil duas centas set pessetas y vint y cinch céntims, quan los canals sols reberen fins al mateix any, es dir, lo canal d' Urgell, com á deixa retornadora ab una part de sos productes després de cuberts los gastos de conservació y 'ls interessos de las obligacions, vint y sis milions de rals ó sian sis milions cinch centas mil pessetas lo canal del Ebro per una part vuit milions de rals, iguals á dos milions de pessetas, y al mateix, cent vint y cinch mil pessetas per cada mil hectáreas de regadiu. Es dir que, regant dit canal duas centas mil hectáreas li correspondrían cinquanta milions de pessetas, que, sumadas ab las anteriors, forman, per junt, lo rebut per las companyías de canals fins dit any, cinquanta vuyt milions de pessetas, de las quals sis milions cincheentas mil son retornadoras, quan los camins de ferro habían rebut com á subvenció, sens reintegro, cuatrocentas cuarenta set milions, trescentas vuitanta mil duas centas set pessetas, lo que fa un promedi per kilómetro, de vuytanta cuatra mil cent vint y vuytanta pessetas, y per terme mitj un 36 y 1/4 per cent del presupost com á subvenció.

Dech fer constar ademés, pera demostrar ahont arriban certs privilegis, que hi ha companyías com las de Alar á Santander que rebé lo 77'25 per cent de subvenció sobre lo seu pressupost, la de Játiva al Grao 73'46; la de Córdoba á Sevilla 59'38 y la de Orense á Vigo, 50'30 per cent essent aixís que, sols rebé 24'60 per cent la de Tarragona á Barcelona y res la d' aquesta Ciutat á Fransa.

Ab lo dit n' hi ha prou pera establir comparacions, quedant demostrat l' olvit ab que s' ha tractat á la Agricultura quan ella es la que dona la major part de carga als camins de ferro. Per manera que lo lógich y ben económic es procurar, ans que tot, medis ordinaris d' estracció, que considero los millors y més baratos los camins vehiuals, després las carreteras nomenadas provincials y generals, encara qué, de las últimas, ab pocas n' hi ha prou; més tart los camins de ferro y per enllassar las vías generals, establir los ferro-carrils económichs; pero tot fentse al mateix temps que 'ls canals de regadiu y 'ls embassaments d' ayguas, ab l' objecte de donar vida y moviment als medis transportadors.

Fer los camins de ferro ans que 'ls canals y las vías ordinarias,

es comensar á la inversa, puig se favoreix la competencia que desde grans distancias poden fer, ab ventatja, los extrangers, transportant desde sos ports al interior d' Espanya fruyts qu' avans portavan la riquesa á moltas regions, avuy pobras, ab los graners y sellers plens y sense esperansa de millorar en molt temps.

Careixem també de Masías-modelo, escolas prácticas de Agricultura y Estacions Agronómicas suficientes pera proporcionar eynas y coneixements que tan contribuirían á esténdrer millorar é introduhir cultius é Industrias avuy desconegudas ó vergonyantment explotadas.

Pero 'l poderós ausili, que es d' efectes decissius, no sols tractant de l' Agricultura y sas industrias, sinó per totas las manifestacions del treball humá, també falta á Espanya: me refereixo als Banchs Agrícolas Regionals, los quí, combinats ab los antichs pòsits, Caixas d' Estalvi, Segurs sobre la vida, incendis y altres institucions de Crédit real y personal, com tenen altres nacions, podrian millorar prodigiosament nostra abandonada y desconeguda riquesa, com aumentaren la de aquells Estats més previsors que fa molt temps las tenen establertas.

Una lleugera exposició de las moltas y variadas Institucions que hi ha en Europa, América y altres estats destinadas d' un modo especial, á afavorir y ajudar lo crédito territorial ó real y adhuch lo personal, vos demostrará la trista situació y atrás en que 's troba Espanya, sens que aixó sia bastant per retráurer als seus mangonejadors, puig no vull dirne administradors, d' atrevirse á contractar ab los gegants del progres humá.

Comensa donchs dita penosa relació qual caneixement deu avergonyirnos tant més, quan havent arribat dels primers al gran y magestuós palau de de la civilisació humana, y pretenent ser los mes liberals del mon, com á somniadors polítichs, com á económichs havem de conformarnos en caminar á la cua, arrossegant per lo fanch de la miseria un ceptre que governá dos mons, y un mantell qu' abrigá las majors glorias, los mes notables héroes que recorda la llarga y accidentada historia de la humanitat. Comensem, donchs, per lo crédito hipotecari Agrícola pera véurer després lo credit sobre penyora y per últim lo personal.

Alemania, en sos comptats d' Hannover, Silesia, Saxonia, Posen y Hamburgo, conta ab un Banch destinat al Crédito Hipotecari Agrícola.

Austria té associacions d' aquesta classe, com las tenen Bèlgi- ca y Dinamarca. Fransa, l' ensajá més tart ab grans resultats, é Italia desde la lley de 21 de Juny de 1869, ha desenrotllat engran las operacions de Crèdit Agrícola é Hipotecari, practicant opera- cions d' aquesta última classe y fundant establiments de Crèdit especial si bé dependents dels Banchs de Nápoli y Sicilia, de las Caixas d' estalvis de Bolonia, Milán y Cagliari y de la Obra de Sant Pau, establerta en Turin.

Se troba aixís mateix estés lo crèdit hipotecari Agrícola, en di- versos punts d' Amèrica, com son los Estats-Units y Méxich desde la lley de 1875 en lo Brasil.

Los principals Banchs ó Associacions de Crèdit hipotecari en los Estats d' Alemanya, se troban formats, per societats de propie- taries, ab l' objecte de moviliar lo valor de sas fincas; pero, com se vulla que 'ls fonaments sobre que descansan ditas societats son de difícil aplicació á Espanya, atesa la falta d' instrucció de molts de nostres propietaris y 'ls entrebanchs polítics y administratius ab que ensopegarian los associats per portar á cap l' empresa, nos ocuparem tant sols del modo de treballar de ditas associacions, li- mitantnos á senyalar la organització de las que prestan sobre hipo- teca, qual patró es, sens dupte, lo Banch de Baviera.

(*Seguirá*)

BESALÚ

SU HISTORIA, SUS CONDES, SU OBISPADO, Y SUS MONUMENTOS.

Com diguerem en nostre últim número, havem rebut lo primer tomo d' aquesta obra que dona á llum lo nostre consoci D. Francis- co Montsalvatje y Fossas.

Comprén aquest primer tomo vint y quatre capítols, dels quals los cinchs primers se pot dir que son una introducció al verdader objecte de la obra y en ells se esplaya l' autor en disquisicions so- bre la situació é historia antiga de la contrada que mes tart fou lo comtat de Besalú, que apareix ja en lo capítol sisé prenent orí- gen en l' any de la nostra era 875 essent son primer compte Wifre- do ó Gifre lo vellós. Desd' aquest capítol endevant hasta lo capí- tol XIX enumera l' autor las vicissituds de dit comtat, sas unións

y separacions ab altres comptats de Catalunya y tracta de fiesar bé la cronologia dels comptes, la duració del comptat, las monedas que en ell se encunyaren á nom de sos senyors y altres circumstancies.

Lo Sr. Montsalvatje dedica lo capítol XIX al estudi del antich bisbat de Besalú; y los restants fins á la fi del tomo á la historia civil d' aquella població desde la unió definitiva de son comptat ab lo de Barcelona (1111) fins á la guerra dels Remensas del regnat de Joan II.

Va la obra seguida de un Apéndix que consta de vint y quatre documents, verdader arsenal de noticias d' excepcional importancia pera la historia d' aquesta comarca, y pera que no faltés res que pogués contribuir á la importancia sa obra lo Sr. Montsalvatje hi ha afegit lo número corresponent de fotografias representant la vila y la plassa de Besalú ab lo carrer que enfila cap á la antiga juderia, lo monestir de Camprodón, las fatxadades del de Ripoll y de la colegiata de Lladó y un grabat de las monedas condals de Besalú.

Está escrit aquest llibre ab imparcialitat y ab verdader carinyo al assumpto, carinyo que 's veu retratat en tots sos capitols; se coneix que al Sr. Montsalvatje lo molestá véurer en blanch algunas páginas de la historia dels comptes de Besalú y tractá d' escriure en ellas alguna cosa ignorada y ho ha fet bé; pero sols ell sab las vigílias, los sacrificis y la constancia que ha degut costarli un treball difícil de sí mateix y molt mes fet desde una població com la nostra en que no hi ha una mala biblioteca per ajuda, cap persona que s' hagi dedicat á aquesta mena d' estudis que per sa ilustració pugua ser consultada; y en quant á documents inédits, ¡ qui s' imposa la fatigosa tasca de buscarlos, puig la destrucció dels arxius de Ripoll y de Besalú, unichs deposits dels materials historichs de nostras contradas, desorienta y fa pérdrer l' esperanza de trovarne !

Ab tot lo Sr. Montsalvatje ha reeixit ab la seva pretenció; ell no s' ha rendit á las dificultats y pot estar content de véure que la sort ha favorit sos projectes proporeionantli una multitud de documents que estam persuadits de que han caigut en sas mans per sorpresa, coronant ab l' éxit mes satisfactori sas llargas investigacions y sa diligencia en acopiar tantas noticias.

La por d' errar ha fet al Sr. Monsalvatje gastar una concisió tal volta excessiva en alguns punts, lo cual lluny d' esser á nostre enténdrer un defecte, fa ressaltar mes y mes la ingenuitat y la bona fé del autor que ab aixó demostra que desitja mes ser útil que passar plassa de mestre entés, sens que per aixó caiga en la debilitat de escatimar alguna flingantada ben donada á algun autor que en son concepte la mereix.

En resúmen nos sembla que lo Sr. Monsalvatje pot estar joyós de son llibre; y sos fills, á qui 'l dedica, hi poden apendrer una gran lliçó d' amor á la terra y al treball. Nosaltres felicitantlo ab sinceritat y donantli las gracias de cor, esperem lo pler de véurer dins poch temps la terminació de aquesta obra y la publicació de las altres monografias sobre diferents pobles de 'nostra comarca que promet lo nostre amich en diversos punts del llibre que 'ns ocupa.

Las condicions materials del llibre, honran de debó la imprenta del Sr. Bonet d' ahoat ha sortit.

Noticias generals.

Donavam per terminats los articles sobre l' Hospici, quan han vingut de nou á nostres mans uns *planos* antichs de dita construcció que fan descobrir cosas novas molt importants, pera concixerlo, tornarem donchs á parlarne. Molt de sentir es, que no totas las personas d' aquesta vila prenguin interés per una obra tan gran com se deu fer en aqueix edifici, pero si no logrem altre cosa, al menos la juventut que puja, que es la que hauria de portar al coronament de la reforma moral y material d' esta encontrada, quedarà enterada y pendrà sens dupte ab entussiasme la grandiosa obra dels nostres passats.

Quan encara no estava fosa la neu que caigué la setmana pasada, torná á nevar lo dillúns d' aquesta ab tal abundancia que en dotze horas se 'n va posar una gruixa d' un palm y en alguns pobles vehins hasta dos palms sens que per la major quantitat de neu causés en los arbres de fulla perenne los danys que va causar la primera nevada de la que se 'n contan estragos tan en las brancaes que va esquinsar com dels arbres que va arrancar. En mitj del

mal es una sort lo trovarnos en una estació relativament avansada per lo qual la neu fa avia de fòndrer.

Segóns se 'ns ha dit, s' ha sospés las funcions que cada any dedican los estudiants del col·legi de PP. Escolapios de esta vila á son Patró Sant Tomás de Aquino en vista del mal estat dels carrers y cruesa dels temps á consecuencia de las anteriors nevadas. Ajudan Dèu se farán el dijous vinent.

Se trovan gravament malaltas, tant que aquestos darrers días los han sigut administrats los ultims Sagraments D.ª Magdalena Prim de Bassols, mare de nostre Alcalde y D.ª Manuela Boix mare de 'n Pere Reixach professor del col·legi de S. Lluis de la ciutat de Torsosa. Acompanyem á nostres amichs sos fills en sa greu aflicció y desitjem á las malaltas una prompte millora.

Un d' aquestos dias deu haver sortit de Barcelona pera la Bisbal lo mestre D. Felip Pedrell; comissionat per la Exema. Diputació provincial de dita ciutat pera examinar lo Museo-biblioteca de antiguitats musicals pertencixent al mestre carreras, á fi de poder assessorar després á la referida corporació sobre la importancia del mateix, de son verdader valor y de si es convenient la seva adquisició.

Un comerciant de Valladolid rebé un certificat procedent de Fransa, dintre de qual sobre esperava trobarhi, segons avís, unas lletres per valor de 500 á 600 pessetas. Pero quan després d' haver firmat lo recibo corresponent en lo llibre que al efecte tingué 'l carter de presentarli, procedí á obrir la carta, trobá sols una targeta de la persona remitent y un paper blanc destinat á fer en lo paquet lo natural bulto. Lo succés se posá en coneixement d' aquella administració de Correus ahont, examinat lo sobre, pogué notarse que d' una manera bastant dissimulada aquell havia sigut obert, tornantlo á engauzar sense tocar al lacre y ab certa habilitat técnica.

A fi de perpetuar lo recort de la providencial salvació del czar

de Rússia quant l' accident ocorregut en lo ferrocarril de Borki, lo clero de la diócesis de Carcow ha fet fer un rellotje de plata macisa y está col-locat de modo que la esfera mira vers lo punt ahont succehí lo fet que ha de commemorar y no tocará mes que una vegada l' any en lo dia y hora en que succehí. La campana també es de plata y se sentirá durant cinch minuts.

Traduhim d' un periódich mejiá la següent nova.

« Un lloro sabi. — En la isla, jurisdicció de Teapa, hisenda de D. Hilari Priego, hi ha un lloro que sab parlar en francés, un poch en inglés, sab també gramática castellana, geografia y en los días d' ivern improvisa versos.

Te vuitanta set anys d' edat y avuy en dia es cego. Entreté als viatjers contantlos fets de la guerra de la Independencia, de que fou testimoni de vista.»

L' autor de la noticia sab ben poch en punt á lloritos. A Madrit n' hi ha á dotzenas que donan quinze y raya al llorito mejiá y han estat diputats y tot, lo que no creyem que haija lograt lo lloro del Sr. Priego ab tot y sa edat avansada.

OBSERVACIONS ATMOSFÉRICAS. — VEGETACIÓ.

FEBRER DE 1890.

Temperatura.—Ha senyalat lo termómetro en lo passat mes de -3° (baix de zero) á $+14^{\circ}$ C. (sobre de zero). En 9 días, al matí lo termómetro baixá baix de zero y en 10 días sobrepujá al $+5^{\circ}$ C. lo qual 'ns diu qu' la temperatura de aquest mes, per lo que sol esser, ha sigut encar enrahonada.

Barómetro.—La pressió del passat mes hi oscilat entre 725 y 737 milímetros coresponent á la menor pressió del 730 avall la gran nevada y forta tramontana.

Cel.—Al revés de los mesos passats han dominat los nuvols, sols 8 dias se presentaren seréns del tot, 10 de nuvols y los restants, si bè seréns en algunas de sas parts, nuvols en sa major.

Pluja.—En 13 dias plugué en lo mes passat, en los dias 15, 16, 17, 18, 19, 21, 22 ho feu de llevant, fou un diluvi, augmentant tant lo Fluviá que no se passá de quatre dias.

Nous.—Los dias 5 y 8 un poch de rufa blanquejá nostres ca-

rrers y encontorns y, quan semblava estavam lliures de tan molest hoste, la nit del 25 nos regalá una nevada de 30 centimetres sobre la terra molla y en lo següent 26 nevá casi tot lo jorn.

Vents.—En la primera desena dominá lo S. que reprengué lo llevant ocasionant las grans plujas ans ditas, intercalantsi dos tramontanadas de N. y N. E. tornanhi al darrer dia 28 ab una furia y fredor may vistas. Lo S. O. (ponent) sols en tres dias se feu sentir lleugerament.

Vegetació.—Lo desmay ja en la primera quinsena, fa primavera.—Las flors dels *berns* y *avellaners* ben desenrotlladas en lo mitj mes, en la segona quinsena han comensat á tréurer brots lo *Sambucus nigra* (Sauqué) los rosers, lo *ribes pratenum* (rimes), y flors la *Viola odorata*, la *Anemona hepática*, (Viola de llop), la *Bellis perennis* la *Ficaria ranunculoides*, el *Populus tremula* y el *Salix cinerea*.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO 5 MARZO DE 1890.

Bajo la presidencia del Teniente Alcalde D. Martín Pons celebróse la sesión ordinaria correspondiente á dicho día, dando principio por la lectura del acta de la anterior que por unanimidad fué aprobada.

Inmediatamente tomaronse los siguientes acuerdos.

Que pasen á la Comisión de Fomento para su axámen, las solicitudes y planos de las obras que tratan de realizar D. Miguel Barcons, D. Pedro Casadevall y D. Antonio Ros, en la huerta del Carmen y calles de las Llosas y San Rafael respectivamente.

Que la solicitud suserita por D. Gil Massegur interesando establecer una clase de ginnasia, utilizádo al efecto el local y aparatos del Parque de Bomberos, pase á informe del Sr. Comandante de aquél Cuerpo.

Que según costumbre se adquieran las palmas necesarias para el Cabildo Menicipal.

Que se satisfagan con cargo al presupuesto municipal en ejercicio algunas cuentas pendientes de pago.

ENDEVINALLA.

Ne te 'l gos, lo gat y 'l matxo
Ne te 'l barb, lo llus y 'l porch;

Y si be ho mireu un poch
 Veuréu que tambe 'n te un *catxo*
 L' avia del fill d' en Jenot.
 La fló 'n te y 'n te la dona;
 Ne te 'l hé, 'n te l' abereoch,
 Y á fins ne te l' aucellot;
 Y á voltas (si be qu' en broma)
 Hasta ne te algú dítot.
 Ne te 'l tigre y 'n te la hiena;
 Ne te 'l mico, l' ós y l' gall;
 'N te la seba y 'n te l' all:
 Sols l' home no te ni senya
 D' eix general adornall.

CONVERSA.

- Adeu Pep. ¿ Ahont vas?
 —Si vos que te ho diga, fixament no hu sé.
 —M' apar.....
 —Pro..... vaja.....
 ¡ Qué!
 —Vaig ahont, ab duas vegadas, tu ho acabas de dir.
J. B.

Solució á la xarada anterior:

PO-LÍ-TI-CA.

Secció religiosa.

Avuy diumenge 9. Sta. Francisca Romana vda. y S. Pacia b. y cf.—
 Anima.

Dilluns 10. S. Melitón y companys mrs.

Dimars 11. S. Eulogi phre mr. S. Constantí cf.

Dimecres 12. S. Gregori Magno p. y dr.

Dijous 13. S. Leandro arquebisbe cf. y S. Rodrigo mr.

Divendres 14. Sta Matilde reina y Sta. Florentina vg.—Abst. de carn.

Dissapte 15. S. Longino M. S. Ramón ab. y fdr. y Sta. Madrona V. y M.

QUARANTA HORAS. —Continúan en la iglesia Parroquial. La exposició de S. D. M. comensa á las 5 y mitja.

AB MÓDICH PREU SE ARRENDARÁ una bona casa ab una horta de mitja quartera de sembradura y rica y abundant font al peu d' ella, anomenada *Prat de las Indianas*. Donarán rahó en la imprenta d' est setmanari.
